A°. 1837. N°. 92.

Saturdag, den 18den November.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 15 November 1837.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal van heden, No. 1129/1015, is tot TWEEDE COMMIES ter Griffie van het Geregtshof benoemd en aangesteld, de Heer JACOB EVERT WESENHAGEN, in plaats van wijlen den Heer N. S. VAN MEERTEN.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertentiën.

(37188) Het behaagde den Albestierder ons al weder een gevoelig verlies te doen ondervinden in het afsterven van onzen waarden Behuwd Broederen Broeder, de WelEdele Heer SALOMON DAVID HUIDEKOPER, op den 15den dezer, in den ouderdom van ruim 39 jaren, na eene ziekte van negen dagen; waarvan wij door deze aan zijne talrijke Vrienden en Bekenden kennis geven, van wier hartelijke deelneming wij ons overtuigd houden.

Paramaribo, den 17 November 1837.
H. J. A. WITTERING.
SOPHIA WITTERING,
Geboren HUIDEKOPER.

Ingevolge des Overledene laatsten wil zal er geen uiterlijke Rouw worden aangenomen.

(37184) De ondergeteekende, Executrice in den Boedel wijlen den WelEdele Gestrengen Heer J. B. L. TEN BEHM WENTHOLT, verzoekt elk en een ieder die eenige vorderingen ten lasten voornoemden Boedel heeft, zulks zoo spoedig mogelijk aan haar op te geven.

Voorts zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op den 22sten en 23sten dezer, 's namiddags om *vier* uren, worden verkocht:

De *NALATENSCHAP* van wijlen den overledene, bestaande in: *Fraaije en welonderhoudene MEUBELEN, SPIEGELS, GLAS- en ZILVERWERK, CHAISEN, TUIGEN, PAARDEN, HOORNVEE, SCHAPEN, DRANKEN*, en hetgeen verder ten voorschijn zal worden gebragt; zijnde de Goederen daags vóór- en op den verkoopdag te bezigtigen in het Huis op den hoek van de *Oranjestraat*, naast genoemden Vendumeester.

En over *tes* weken, dag en datum nader te bepalen, de PLANTAGIE *MARETRAITE*, en eenige privé *SLAVEN*; zijnde genoemde Plantagie inmiddels op *favorable condi tien* UIT DE HAND TE KOOP.

Paramaribo, 17 November 1837.
J. C. H. SCHILDERUS.

(37024) BOOMRIJPE *BANANNEN*, te bekomen op Plantaadje *Clifford Kocqshove*, tegen *civiele* prijs.

Paramaribo, den 16 November 1837.
V. VAN HALM Iz. q.q. c. s.

Vermist:

sedert eenige dagen eene witte HOND, zijnde een DOG (*Terrier*), te kennen aan eene donkere bruine vlek om het regter oog en eenen koperen halsband; gehoorzaamt bij het roepen van *Bob!* De eerlijke Vinder die denzelven bij den ondergeteekenden terug bezorgt, zal *genereus* beloond worden. (37194)

Paramaribo, 14 November 1837.
A. F. BLACK.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den, de Engelsche Sloep Fan Fan, Kapt. L. C. de Wit, van Demerarij, laatst van Berbice, hebbende 6 dagen reis. — Passagiers; de Heeren S. H. Boas, J. Eliazer, T. T. Soesman en J. Wadley.

Den 16den, het Schip Susanna Maria, Kapt. C. Spiegelberg, van Amsterdam, hebbende 34 dagen reis; Passagiers; J. E. Kreutzer, M. P. Kreutzer geboren Crajenschot, B. Kreutzer en J. H. Gilhuijs.

Nieuwstijdingen.

Extracten uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 20 September 1837.

Duitschland.

Onder het opschrift *Parijs en Parijzenaars*, behelst een Duitsch dagblad het volgende artikel:

In een zeer merkwaardige tijdsgewricht kwam ik voor het eerst te Parijs. De Franschen hadden juist te voren hunne Julij-revolutie opgevoerd, en de geheele wereld applaudisseerde. Dit stuk was niet zoo afgrijsselijk als de vroegere treurspelen der republiek en van het Keizerrijk. Slechts eenige duizende lijken bleven op de schouwplaats. Ook waren de politicke Romandichters niet zeer te vreden, en kondigden zij een nieuw stuk aan, waarin meer bloed zoude stroomen, en de beul meer zoude te doen hebben.

Parijs vervrolijkte mij uitermate door de blijgeestigheid die aldaar in alle dingen doorstraalt, en die ook op de somberste gemoederen haren invloed doet gelden. Zonderling! Parijs is het schouwtooneel, waarop de grootste treurspelen der wereldgeschiedenis opgevoerd worden, treurspelen, bij welker herdenking zelfs in de verst afgelegen landen iemand het hart in het lijf siddert en de oogen nat worden; maar den aanschouwers dezer treurspelen gaat het in Parijs, zoo als het mij eens aan de Porte de St. Germain ging, toen ik *la tour de Nesle* zag opvoeren. Ik kwam, namelijk, achter eene dame te zitten, die eenen hoed van rosé-gaas droeg, en deze hoed was zoo groot, dat hij het gezigt op het tooneel geheel-en-al versperde, derwijze dat ik alles wat daar getreurspeld werd, slechts door het roode gaas van dezen hoed zag, en dat mij dus alle gruwelen van den tour de nesle in het helderst rozenlicht verscheen. Ja, er is in Parijs een zoodanig rozenlicht, hetwelk alle treurspelen voor den nabijzijnde aanschouwer vervrolijkt, opdat hem aldaar het levensgenot niet walgelijk worde gemaakt. Zelfs de verschrikkingen, welke men in zijn eigen boezem naar Parijs heeft gebragt, verliezen aldaar hare beangstigende akeligheid. De smarten worden wonderbaar verzacht en gestild. In dezen dampkring van Parijs genezen alle wonden veel sneller dan ergens elders; er is in deze lucht iets zoo grootmoedigs, zoo zachtzinnig, zoo beminnenswaardigs, als in het volk zelf.

Wat mij het best aan dit volk beviel, was deszelfs wellevend gedrag en deftig voorkomen. Liefelijke ananas-geur der wellevendheid! Hoe weldadig verkwikt gij mijn ontsteld gemoed; hetwelk in Duitschland zoo veel tabakswalm, zuurkoolreuk en lompheid heeft ingeslikt! Als Rossinische melodiën klonken in mijn oor de fraai gemanierde ontschuldigings redenen van eenen Franschman, die, op den dag mijner aankomst op straat mij slechts zachtkens tegen het lijf had gestooten. Ik schrikte bijna van zulk eene kiesche beleefdheid, ik, die zoo zeer aan Duitsche vlegelachtige ribbenstooten zonder daarmede gepaarde verontschuldiging gewend was. Gedurende de eerste week van mijn verblijf te Parijs, zocht ik voorbedachtelijk eenige malen gestooten te worden, enkel om mij aan deze muzijk der verontschuldigings redenen te vergasten. Maar niet alleen wegens deze wellevendheid; maar reeds enkel uit hoofde zijner taal, had voor mij het Fransche volk eenen zekeren tint van voornaamheid; want bij ons in het Noorden behoort, zoo men weet, de Fransche taal tot de attributen van den hoogen adel; ik had van kindsbeen af met het Fransch spreken het denkbeeld van voornaamheid verbonden. En zoo eene Parijssche Dame de la Halle sprak beter Fransch, dan eene Duitsche stiftsvrouw van vier-en-zestig kwartieren.

Wegens deze taal, die een voornaam aanzigt aan het Fransche volk geeft, had hetzelve in mijne oogen iets allerliefst fabelachtigs. Dit ontsproot uit eene andere herinnering mijner kindschheid. Het eerste boek, namelijk, waarin ik Fransch leerde lezen, waren de fabelen van Lafontaine; de natuurlijk eenvoudige, geestige spreekwijzen derzelven hadden zich onuitwischbaar in mijn geheugen geprent; en toen ik nu te Parijs kwam, en overal Fransch hoorde spreken, herinnerde ik mij gedurig Lafontaine's fabelen, en meende ieder oogenblik de welbekende dierenstemmen te hooren; nu sprak de leeuw, dan weder de wolf, dan het lam, of de ooijevaar, of de duif; niet zelden geloofde ik ook den vos te hooren, en menigwerf kwamen mij de woorden voor den geest:

> Hé, bon jour Monsieur le Corbeau!
> Que vous êtes joli, que vous me semblez beau!

Zulke fabelachtige herinneringen ontwaakten echter nog meer malen in mijne ziel, toen ik te Parijs in die hooge sfeer geraakte, welke men de wereld noemt. Dit was immers juist de wereld, die den nu zaligen Lafontaine de typen voor zijne dierkarakters had geleverd. Spoedig na mijne aankomst te Parijs begon het wintersaizoen, en ik nam deel aan

het salonleven, waarin de gezegde wereld meer of minder vrolijk zich rondvoert. Als het belangrijkste van deze wereld trof mij niet zoo zeer de gelijkheid der verfijnde manieren, die er heerscht, als veeleer de verscheidenheid harer bestanddeelen. Menigwerf, wanneer ik zoo bij mij zelven de menschen gade sloeg, die in eenen grooten salon zoo vreedzaam zich verzameld hadden, was het mij te moede als bevond ik mij in eene dier rariteiten-winkels, waar de reliquiën van alle tijden kakelbont naast elkander rusten: een Grieksche Apollo naast eene Chinesche Pagode, een Mexikaansche Vitzliputzli naast een gothieken Ecce-homo, Egyptische godenbeelden met hondenkoppen, heilige fratzen van hout, van elpenbeen, van metaal enz. Daar zag ik oude musketiers, die eens met Maria Antoinette hadden gedanst, Bergbewoners zonder barmhartigheid en zonder vlek, voormalige Directoire-leden die in het Luxembourg gezeteld hadden, Grootdignitarissen van het keizerrijk voor welke geheel Europa had gesidderd heerschende Jezuiten der restauratie, kortom enkele verkleurde, verminkte godheden uit oude eeuwen, aan welke niemand meer gelooft. De namen grijnzen, als zij met elkander in aanvaking komen, maar de menschen ziet men vreedzaam en vriendelijk naast elkander staan, even als de antiquiteiten in de winkels van den Quai-Voltaire. In Germaansche landen, waar de hartstogten minder te disciplineren zijn, zoude eene gezellige zamenleving van zulke heterogene personen iets volstrekt onmogelijks zijn. Ook is bij ons, in het koude Noorden, de behoefte tot spreken niet zoo sterk, als in het warmere Frankrijk, waar de grootste vijanden, als zij elkander in eenen salon ontmoeten, niet lang een somber stilzwijgen kunnen in acht nemen. Ook is in Frankrijk de zucht om te behagen zoo groot, dat men er ijverig naar streeft, om niet slechts den vrienden, maar ook den vijanden te behagen. Daar is het een gestadig drapperen en minauderen, en de vrouwen hebben hier hare taak om de mans in koketterie te overtreffen; nu, dit gelukt haar dan toch ook.

Ik wil met deze aanmerking niets kwaads bedoeld hebben, vooral niet met betrekking tot de vrouwen, en minst van allen tot de Parijssche vrouwen. Immers ben ik haar grootste vereerder en ik acht haar nog meer wegens hare gebreken dan wegens hare deugden. Ik ken hier niets meer toepasselijks dan het volkssprookje, dat de Parijssche vrouwen met alle mogelijke gebreken ter wereld komen, maar dat eene vriendelijke toovergodes zich harer erbarmd en op ieder gebrek eene tooverwerking besteed heeft, waardaar hetzelve als eene nieuwe aanlokkelijkheid te voorschijn treedt! Deze vriendelijke toovergodes is de bevalligheid. Zijn de Parijssche vrouwen schoon? Wie kan dit weten! Wie kan door alle listen en knepen van het toilet henen zien, wie ontcijferen of datgene echt is, wat door het tullen- of gazen fischu half wordt bedekt, of datgene valsch is, wat het opgepofte zijden kleed ten toon spreidt! En, is het ook al uw oog gelukt door de schil henen te dringen en meenen wij juist op het punt te zijn om den kern te vinden, dan omhult zich deze terstond met eene nieuwe schil, en daarna wederom in eene nieuwe, en door deze onophoudelijke mode verwisseling bespotten zij des mans doordringend scherpen blik. Zijn hare aangezigten schoon? Ook dit zoude bezwaarlijk te beslissen zijn, want al hare gelaatstrekken zijn in gedurige beweging, iedere Parijssche vrouw heeft duizende gezigten het eene al lagchender, geestiger, vriendelijker, aanminniger dan het andere, en zij brengt daardoor dengenen in verwarring die uit al hare gezigten het schoonste, of ook slechts het ware wil raden. Zijn hare oogen groot? Wat weet ik het! Wij onderzoeken niet meer naar het kaliber van het kanon, welks kogels ons het hoofd ontvoert. En, wien zij niet treffen, deze oogen, dien althans verblinden zij door hun vuur, en hij is blijde zich buiten bereik van het schot te mogen houden. Is bij haar de ruimte tusschen neus en mond breed of smal? Dikwerf is zij breed, als zij den neus optrekken; dikwerf is zij smal, als haar bovenlip overmoedig opsteigert. Is haar mond groot of klein? Wie kan weten, waar de mond ophoudt en waar de grimlach aanvangt? Om een juist oordeel te kunnen vellen moeten de beoordeelaar en het te beoordeelen voorwerp zich in eenen staat van rust bevinden. Maar wie kan bij eene Parijssche vrouw in rust zijn, en welke Parijssche vrouw is ooit in rust? De Parijssche vrouw moet men gade slaan, niet in haar huisselijk wezen, maar in de salons, bij soirée's en bals, als zij met de gazen-zijden vlerken daarhenen zwiert onder de fonkelende kristal kroonen van het vermaak! Dan openbaart zich bij haar eene haastige levensdrift, eene begeerte naar zoete bedwelming, een smachten naar dronkenschap der vreugde waardoor zij op eene schier huiveringwekkende wijze al schooner en schooner worden, en eene bekoorlijkheid verkrijgen, die onze ziel verrukt en schokt. Deze dorst om het leven te genieten, deze drift, deze woede, deze razernij der Parijssche vrouwen, zoo als deze vooral op bals zich vertoont, herinnert mij altijd aan het vertelsel van de doode danseressen, welke men bij ons de Willis noemt. Deze zijn, namelijk, jonge bruiden, die vóór den bruiloftsdag gestorven zijn, maar de onbevredigde danslust zoo geweldig in haar hart bewaard hebben, dat zij in het nachtelijk uur uit hare graven stijgen, in groepen en rijen zich op den grooten landweg verzamelen om zich aldaar, gedurende het uur van middernacht, aan de wildste dansen overtegeven. Getooid in hare bruiloftskleeden, met bloemkransen om het hoofd, fonkelende ringen aan de wit bleeke handen, akelig lagchende, onwederstaanbaar schoon en aanlokkend, dansen de Willis in den manenschijn, en zij dansen al doller en driftiger, hoe meer zij voelen dat het vergunde dansuur ten einde spoedt, en zij weder neêrdalen moeten in de ijskoude van het graf.

Frankrijk.

Het *Journal du Mans* behelst het volgende verslag van eenen, in den nacht van 31 Julij ll. in de stad Lude (Departement der Sarthe) gepleegden *dubbelen vadermoord.*

Karel Refray, woonachtig te la Flèche, en aldaar gevestigd en gehuwd, was te Lude zijne ouders komen bezoeken, die in laatstgemelde stad als welgestelde lieden leefden. Des maandags nam hij openlijk eene plaats op de diligence van Flèche, en na afscheid van zijn gezin te hebben genomen, vertrok hij naar de woonplaats van zijnen vader.

In den laten avond van 31 Julij werd er bij de echte lieden Refray aan de deur geklopt. Mevrouw Refray, die op dat oogenblik met haren man zich op de eerste verdieping van het huis bevond, vraagde, wie er klopte? Eene haar wel bekende stem antwoordde: »Ik ben het, moeder, doe open." »Mevr. Refray opende, zonder eerst licht te ontsteken, de deur, en nog naauwelijks was in het duister haar persoon te onderscheiden, of een van buiten afgevuurd pistoolschot verbrijzelde haar den arm, en deed haar luide gillen. Op haar pijnlijk geschrei en op den knal der losbranding van een vuurwapen, liep de Heer Refray, half ontkleed, er op toe, en een tweede pistoolschot, hetwelk hem midden in de borst trof, wierp hem ontzield op den vloer neder.

Na deze dubbele gruweldaad, trad de moordenaar het huis binnen; hij liep naar eene kamer, alwaar eene som gelds was geborgen, welke zijne ouders van eene erfenis hadden ontvangen; reeds maakte hij zich gereed het kabinet open te breken, maar het geschrei zijner ongelukkige moeder hield steeds aan, en drong tot de buren door. De tegenover wonende vrederegter, die van uit zijn venster iemand bij Refray had zien ingaan, en verzekerd was, dat de moordenaar nog niet kon ontvlugt zijn, begaf zich naar het huis, en deed middelerwijl de gewapende magt ontbieden.

De te Lude gestationneerde gendarme-brigade onder het geleide van den wachtmeester aangekomen zijnde, moest deze, om zoo te spreken, het huis met stroom innemen, en de deur openloopen met behulp van eenen ladder, die tegen eenen zij-muur staande gevonden werd, en vermoedelijk den moordenaar gediend had om in den hof over te klimmen. De gendarmen, in eene kamer der eerste verdieping gekomen zijnde, vonden Mevr. Refray gekwetst luid gillende, en den Heer Refray in zijn bloed badende, dood op den vloer uitgestrekt.

De moordenaar, in een nevenkamertje verborgen, trad uit eigene beweging te voorschijn. Herhaaldelijk dreigde hij de gendarmen met een dubbelloop-pistool, onder hetwelk het hun gelukte tot hem op te loopen, en, eindelijk, na eene langdurige worsteling van vier man tegen één, werd het mogelijk hem meester te worden en hem in de stadsgevangenis over te brengen, van waar hij jl. Zondag, naar die van Mans is vervoerd.

Na den geweldigen worstelstrijd, dien de gendarmen tegen den dubbelen vadermoorder te bestaan hadden gehad, vraagde hem de onderofficier Robin, hoe hij zich aan zulk eene afgrijsselijke misdaad had kunnen schuldig maken. Hij antwoordde: »Ik heb nog niet genoeg gedaan: alle ouders, die, als zij daartoe in de mogelijkheid zijn, hunnen kinderen geene middelen van bestaan verschaffen, verdienen den dood."

Stand der Maan.

5	November	*Eerste Kwartier*
12	»	*Volle Maan.*
20	»	*Laatste Kwartier*
28	»	*Nieuwe Maan.*

Watergetijen.

			Hoog Water.		Laag Water.
18	*Zaturdag.*	*'s mor.*	10-30	*'s av.*	4-30
19	*Zondag.*	»	11-15	»	5-15
20	*Maandag.*	»	12-00	»	6-00
21	*Dingsdag.*	»	12-45	»	6-45

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SERRES.